

Rutin

PRÓZA - LXI. évfolyam, 7. szám, 2017. február 17.

"Az alfőtörzs újra az szabadban. Nedves az őszi levegő, de kedélyesen kisütött a nap. Jó lenne üldögelni a dohányzóhely lócáján, csak ne lenne benne az állandó félelem a leleplezéstől. Járkálni kell hát, hogy mindenki azt higgye, ügyet intézni megy. Vagy beülni valahová. De idővel mindenünnen kinéznék. Mint az előbb a törzsön. Mondott valamit, azon röhögtek, és ha újra meg akart szólalni, mégis leintették. (Az szóba sem került, miért rendelték föl.)

Mordul valaki mögötte. Haptákba vágja magát és szabályos hátraarcot csinál. Nincs ott senki. A morgást mégis hallja. Figyeli az épületek ablakait. Hiába. Elmegy a belső őrség tárazójáig, az őrszobáig. Itt már ritmusossá válik a hang, nem morgás az, hanem horkolás. Felnéz. Hát persze, elaludt a toronyban az őr. Feje az orifon mellett, a vegyvédelmi felszerelésen. A toronyajtó tárva-nyitva. „A laktanya főbejáratánál, a szovjetek látogatása idején horkolva alszik az őr! És nyilván a kapuügyeletes is, mert különben már rég beszólt volna az ügyeletes tisztnek. Vagy azt is elnyomta a buzgóság? Mit gondolnak a Néphadseregről, a nép hadseregéről a laktanya melletti forgalmas úton közlekedő civilek, ha látják? Vagy a szovjetek!” Kovás III igazán felháborodik, és már tátja ki a száját, hogy fölkiabáljon a toronyba, mikor eszébe jut, hogy a város másik honvédségi laktanyájában, a Vorosilovban nemrég éppen így ébresztettek fel egy alvó őrt, mire az ijedtségében össze-vissza lövöldözni kezdett. Isteni szerencse, hogy senki nem sérült meg.